

[Korsgaard.]

som jeg frygter, alligevel ikke vil gaa godt, hverken i Aar eller næste Aar, synes der altsaa bagved dette at ligge, at den Opgave, der er stillet, at faa det til at gaa godt, er uløselig. Som sagt, jeg regner med, at Statsbanernes Resultat for 1928—29 vil blive en 5 Mill. Kr. ringere end antaget i Finanslovsforslaget.

Ved Hjælp af disse 5 Mill. Kr. kommer vi op paa et Underskud paa 8½ Mill. Kr. Heroverfor staa Muligheden for, at Skatterne vil give mere, og naturligvis ogsaa dette, at Statsregnskabet erfaringsmæssigt giver et bedre Resultat end Forslaget. Jeg opfatter den højtærede Finansministers Udtalelser, som altsaa vedrørende 1928—29 var meget korte, saaledes, at den højtærede Finansminister den Dag i Dag regner med, at der, naar alle Forhold tages i Betragtning, bliver Balance, og det vil altsaa for mig betyde, at Skatterne vil gaa meget væsentlig bedre ind end antaget.

At Forventningerne fra Administrationens Side gaar ud paa det, synes jeg ogsaa, man har Grund til at slutte af de Tal, man opstiller paa Finanslovsforslaget for 1929—30, sammenholdt med Tallene paa Finansloven for 1928—29, idet f. Eks. Gruppen Forbrugsafgifter vistnok er 4—5 Mill. Kr. højere end for Aaret i Aar, og det betyder antagelig, at man for Aaret i Aar i Virkeligheden regner med 4—5 Mill. Kr. mere end Finanslovens Tal. Om jeg bedømmer disse Tal rigtigt, vil den højtærede Finansminister jo kunne oplyse, naar han faar Ordet.

Dette, at man med Hensyn til de direkte Skatter for 1929—30 regner med en Indtægtsnedgang paa kun 2 Mill. Kr., sammenlignet med Tallene for 1928—29, synes ogsaa for mig at pege afgjort i Retning af, at man venter, at disse Skatter for indeværende Finansaar vil give noget mere end anslaaet. Denne Opfattelse har jeg ud fra den Betragtning, at den særlige Nedgang i Formueskatten, som vi fik, takket være Skatteloven af December 1927, for Provinsens Vedkommende kun virker med sin halve Vægt for indeværende Finansaar og for Københavns Vedkommende med vistnok ¼ af sin Vægt, medens Selskabsskattens Nedsættelse bliver fuldkommen. Det, at de direkte Skatter for det kommende Finansaar regnes at ville gaa kun 2 Mill. Kr. tilbage sammenlignet med i Aar, mener jeg altsaa, kan tages som en indirekte Udtalelse i Retning af, at de direkte Skatter i Aar vil gaa bedre ind.

Hermed er jeg for saa vidt færdig med Aaret 1928—29, som jeg altsaa haaber,

man kan regne med vil give Balance, en Antagelse, der, som sagt, bygger paa den højtærede Finansministers meget kortfattede Udtalelse om det paagældende Regnskabsaar.

Forinden jeg gaar over til at omtale en Enkelthet for dette Aars Vedkommende, vil jeg gerne sige et Par Ord om Formueskattens Nedsættelse. Den Form, Formueskattens Nedsættelse fik, var, som det vil være dem, der hører efter, hvad jeg siger, bekendt, ikke en Form, jeg synes om, idet Formen, som den blev, bevirkede, at Opsparing af Kapitalen blev vanskeliggjort, medens jeg havde ment, at det, man skulde tilstræbe ved Formueskattens Nedsættelse, var at forøge Tilbøjeligheden til Opsparing. Men vi husker jo alle de 11, og vi ved jo, at det kunde være svært nok at faa den Skattelov igennem, der kom igennem, saa vort Parti havde kun at sige Ja, da vi fik Muligheden for dog at faa noget.

Men nægtes kan det jo ikke, at den Skattelov, der blev vedtaget, er meget svær at arbejde med, det vil den højtærede Finansminister sikkert gennem Samtaler med sine Embedsmænd have faaet et levende Indtryk af. Det er vistnok ogsaa nogenlunde kendt — i hvert Fald er det kendt af mange —, at man staa overfor en Retssag, som vil kunne faa en ikke ringe finansiel Betydning, en Retssag, hvorefter det skal afgøres, om Formueskatten maa fradrages, naar der kun haves Indtægt af Formue. Denne Retssag maa naturligvis have sin Afgørelse, forinden man i Virkeligheden kan vide noget om den finansielle Virkning af den paagældende Skattelov. Jeg nægter ikke, at det er mit Ønske og Haab, at Statskassen ikke faar Medhold, idet jeg synes, at den paagældende Skattebestemmelse bliver fuldkommen urimelig, hvis ikke Formueskat og almindelig Indkomstskat i det givne Forhold maa fradrages.

I øvrigt vil jeg gerne om selve Nedsættelsen sige et Par Ord. Det siges her, vel nok baade fra socialdemokratisk og radikal Side, at det, at man har nedsat Formueskatten, betyder en Foræring til de paagældende. Er det nu ikke at vende Tingene paa Hovedet? Det betyder ikke nogen Foræring, det betyder kun, at det Rov, de paagældende tidligere har været ude for, er formindsket. Men at det, at man gennem Udplyndring tager noget mindre end i tidligere Aar, med Rette skulde kunne karakteriseres som en Foræring, er dog en besynderlig Tankegang. Der maa jeg give den højtærede Statsminister Ret, da han i sin „eneste Tale“ stærkt frem-